

Assumpte: Què et sembla

De: Jordi Bibià <jbibia@comunicacio.net>

Data: 07/11/2011 1:48

A: Castell de Quermançó <info@castelldequermanco.es>

4
Sector Quermançó, 122
17487 EMPURIABRAVA (Girona)
Tel. 972 45 15 95 - 619 26 30 25 - 696 19 71 81
www.castelldequermanco.es
E-mail: info@castelldequermanco.es

Josep Ma,

Estic enllestit el llibret sobre els càtars a l'Empordà, amb una part destinada a Quermançó. En faig una nova visió. T'envio una part, a veure que et sembla.

Una abraçada!

Jordi

El castell de Quermançó, a cavall entre la llegenda i la història

L'aparença rellevant del castell en ruïnes, la seva singularitat en el paisatge i la densitat de la seva història, han originat un extens i misteriós llegendari de caràcter popular. Llegint totes aquestes llegendes i rondalles populars amb el Castell de Quermançó com a teló de fons, hom pot apreciar com moltes d'aquestes tenen punts de semblança i es relacionen entre elles. Això s'explica per les nombroses versions que originen les narracions de contes. A més a més, segur que molts de vosaltres descobrireu llegendes similars a d'altres castells i indrets de la geografia catalana.

Però no parlarem ara de totes les llegendes que hi ha al voltant del castell, perquè ens apartaria del tema. Però sí és cert l'extens imaginari que ha encunyat el nostre castell en mig d'històries fantàstiques de túnells subterranis, laberints, tresors ocults, dames dissortades, bruixes... sants graals i misteriosos rituals. Una barreja a cavall del món fantàstic i la història que ens dóna que pensar... Tot i què hem de reconèixer que algunes d'aquestes llegendes segueixen gairebé un patró comú en d'altres indrets (com en el cas de Montsegur, on també apareixen històries d'argolles, túnells, passadissos i tresors, o el món intraterraquí de la mateixa muntanya de Montserrat) no podem menyspreuar la possibilitat de què tinguin un indici fonamentat, per petit que sigui allò que nodreix l'imaginari que és després d'aquest castell. Certament, i és cosa de la nostra condició humana, el tenir tendència a sacralitzar indrets que, per una raó o altra, sia certa o no, han cobat una o varies històries des de l'antigor. Com en el cas dels mites, aquestes es refonen, es tornen a reinterpretar i tornen a ser recuperades d'una manera o altra.

Sigui com sigui, les entranyes del castell, les seves possibles grutes, caverne i les influències de les bètes d'aigua afegim les pròpies característiques del municipi de Vilajuïga amb la seva ruta dels dòlmens megalítics en direcció a Sant Pere de Rodes, amb el dòlmen de la Carena, el Caigut i i ii, el de Ruïnes, el de la Talaia, el del Garrollar i el de la Vinya del Rei. Datable entre el IV i II mil·leni a.C., fan per la seva concentració un indret especial, que ja havia cridat l'atenció dels més antics. I aquests no s'equivocaven... Aquesta zona megalítica, juntament amb la del Cap de Creus i la de les Alberes, constitueixen el conegut "Triangle megalític", en ser una de les parts de Catalunya on aquests tenen major presència. Aquest indret ja fou escollit pels ibers i posteriorment pels romans. La seva situació ha ofert als seus pobladors des dels temps més pretèrits, un